

«Τάδε λέγει Παΐσιος ο Θεηγόρος»

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

«Εγνωρίσαμε τον αληθή άνθρωπον του Θεού, ο οποίος “την σάρκαν εσταύρωσε συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις” (Γαλ. 5,24). Τον άνθρωπον της θυσιαστικής αγάπης, τόσο προς τον Θεόν, όσο και προς τον συνάνθρωπον. Τον άνθρωπον της βαθυτάτης ταπεινώσεως, της ιωβείου υπομονής και μαρτυρικής εγκαρτερήσεως. Τον Μάρτυρα κατά την προαίρεσιν... Τον άνδρα των επιθυμιών του Πνεύματος... Είδομεν εις το γλυκύ πρόσωπόν του μίαν διαρκώς ανημμένην λαμπάδα καθαράς και θεοπειθούς προσευχής υπέρ της Εκκλησίας και όλου του κόσμου... Ένα ολοφώτεινον υπόδειγμα συστηματικής και άκρως συνεπούς βιώσεως του Ευαγγελίου»¹.

Με αυτούς τους λόγους, ο Οικουμενικός μας Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος σκιαγραφεί τη μορφή του Οσίου Παΐσιου κατά τον πρώτο εορτασμό του στην Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Θεολόγου Σουρωτής, έπειτα από την επίσημη αναγραφή του ονόματός του στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας. Ποιός όμως μπορεί πραγματικά να ζωγραφίσει τη μορφή του Οσίου Παΐσιου; Τι να σημειώσει από τα θαυμαστά γεγονότα με τα οποία η χάρη του Θεού τον προίκισε;

Ο βίος του ισάγγελος. Οι λόγοι του πλήρεις χάριτος. Όταν τον έβλεπε κανείς, γέμιζε και αυτός από τη χάρη που ο Όσιος διέθετε πλούσια. Γι' αυτό και το όνομά του έγινε γνωστό στα πέρατα του κόσμου όσο ζούσε, αλλά και ιδιαίτερα μετά την οσία κοίμησή του. Όσοι αξιωθήκαμε να τον γνωρίσουμε και να απολαύσουμε αυτήν τη βίωση της Παραδόσεως της Εκκλησίας, οπωσδήποτε θα αναφερθούμε στο πρώτιστο αγαθό που διέθετε : την αγάπη του προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο.

Συνέπασχε με τον κόσμο. Κοντά του μικροί και μεγάλοι, μορφωμένοι και αγράμματοι, πλούσιοι και πτωχοί ένοιωθαν σαν βασιλόπουλα στην αγκαλιά του Θεού. Στο απέριττο αρχονταρίκι του, το οποίο δέχτηκε τους καημούς όλου του κόσμου, όλοι όσοι κατέφευγαν σε αυτόν τον άσημο αγιορείτη μοναχό ένοιωθαν έντονη την παρουσία και την αγάπη του Θεού. Κανέναν ποτέ δεν εξουθένωσε· κι αν κάποιες φορές έκανε τον αυστηρό, ήταν και αυτό δείγμα της πολλής του αγάπης ως αποτέλεσμα της δικής του ελευθερίας.

A. Τι ήταν όμως η αγάπη για τον Όσιο Παΐσιο;

Η αγάπη είναι δώρο του ουρανού, είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος. Είναι η πρώτη που αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στην προς Γαλάτας επιστολή του : «Ο καρπός του Πνεύματος εστίν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια»². Η αγάπη είναι θυσία, όχι μόνο κάποιων εξωτερικών αγαθών που ίσως στη ζωή μας να υπάρχουν σε αφθονία, αλλά κυρίως εσωτερική θυσία, δηλαδή δόσιμο του εαυτού μας κυρίως για την ανάπαυση του άλλου και όχι για την προβολή του εγώ ή τον έπαινο των ανθρώπων. Γράφει ο βιογράφος του : «Σε όλη του την ζωή νήστευε, κοπίαζε και προσευχόταν για τον λαό του Θεού, κινούμενος από την μεγάλη του αγάπη. Αυτή ήταν η κινητήρια δύναμη. Οι αγώνες και οι προσευχές του ευωδίαζαν από το άρωμα της αγάπης... Έλεγε σε μία περίπτωση : “Αισθάνθηκα αυτές τις ημέρες μια τέτοια αγάπη για όλους. Άνοιγα τα χέρια μου και έλεγα αν ήταν δυνατόν να θηλάσω και τα δένδρα”»³. Έλεγε για την καθαρή αγάπη : «Όταν από την αγάπη μας δεν βγάλωμε τον εαυτό μας, η αγάπη μας, όσο μεγάλη και να ναι, δεν είναι καθαρή. Είναι “ταγκιασμένη”. Όταν όμως βγάλωμε τον εαυτό μας είναι λαμπικαρισμένη. Όταν μέσα στην αγάπη μας υπάρχει ο εαυτός μας, σημαίνει πως μέσα στην αγάπη

υπάρχει ο εγωισμός. Αλλά ο εγωισμός και η αγάπη δεν μπορούν να συμβαδίσουν. Η αγάπη και η ταπείνωση είναι δύο δίδυμα αδελφάκια... Ο Θεός χαρίτωσε τον μέγα Αντώνιο με την χάρι των θαυμάτων, επειδή είχε την καθαρή αγάπη, ενώ οι κόποι άλλων, που ήταν μεγαλύτεροι, πήγαν κατά κάποιο τρόπο χαμένοι»⁴.

© imkastorias.gr

B. Τι ήταν η αγάπη για το Όσιο Παΐσιο;

Η αγάπη είναι μίμηση Χριστού. Όποιος αγαπά, μιμείται τον Χριστό που «πρώτος ηγάπησεν ημάς»⁵ και «έπαθεν υπέρ ημών, ημίν υπολιμπάνων υπογραμμόν»⁶. Η αγάπη δεν απαιτεί, δεν ξιφομαχεί, δεν εκφράζεται μόνο με μεμονωμένες καλές πράξεις, αλλά είναι το πνευματικό κλίμα και η ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ζει ο άνθρωπος, βλέποντας τον ίδιο τον Θεό στο πρόσωπο του ανθρώπου. Είναι μια στάση ζωής, θα λέγαμε, που δημιουργεί μία άλλη ποιότητα ζωής, διαφορετική από αυτήν την οποία βλέπουμε στη σημερινή κοινωνία που κατακλύζεται από το συμφέρον. Στην ανιδιοτελή αγάπη, την οποία βλέπουμε στα πρόσωπα των Αγίων μας και την βιώσαμε στον μαρτυρικό αυτό ασκητή της Αθωνικής πολιτείας, δεν υπάρχει ούτε το όριο, ούτε ο κάματος, ούτε κάτι το προσωπικό. Υπάρχει μόνο η παρουσία του Θεού που χρωματίζει κάθε ενέργεια και πράξη μας με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και καθιστά τον άνθρωπο δοχείο της χάριτος του Θεού. Η αγάπη

τελικά καθιστά την καρδιά του ανθρώπου ελεήμονα, κατά τον Άγιο Ισαάκ τον Σύρο. «Καρδιά ελεήμων είναι καύσις καρδιάς υπέρ πάσης της κτίσεως, ήγουν υπέρ των ανθρώπων, και των ορνέων, και των ζώων, και των δαιμόνων, και υπέρ παντός κτίσματος»⁷.

Οι αδελφές του Ιερού Ησυχαστηρίου που έγραψαν με πολλή επιμέλεια την βιογραφία του Οσίου, σημειώνουν πώς «ο Όσιος πονούσε ακόμη και τους δαίμονες. Ένα βράδυ προσευχόταν γονατιστός λέγοντας : “Θεέ μου, Εσύ Θεός είσαι και, άμα θέλης, μπορείς να βρής έναν τρόπο για να σωθούν και αυτοί οι δυστυχημένοι δαίμονες, οι οποίοι, ενώ είχαν τέτοια μεγάλη δόξα πρώτα, τώρα έχουν όλη την κακία και την διαβολιά του κόσμου και, εάν δεν μας προστάτευσες, θα μας είχαν ρημάξει όλους τους ανθρώπους”»⁸.

Αυτήν την αγάπη του Οσίου έχουμε ανάγκη και σήμερα. Χρειάζεται να μαθητεύσουμε σε αυτά τα θρανία που μαθήτευσε κι εκείνος για να ανακαλύψουμε τα προσωπεία τα οποία σκεπάζουν τη μορφή μας και να διαπιστώσουμε τις παραποιήσεις που συμβαίνουν στην αρετή της αγάπης. Και αυτές οι παραποιήσεις που δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ένας κούφιος συναισθηματισμός και γλυκόλογα συμπαθείας χωρίς καμιά πραγματική εκδήλωση αυτής της αγάπης. Και για να φτάσουμε σε αυτήν την αρετή χρειάζεται να συνδυάσουμε, αφενός μεν την εκζήτηση της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας, όπως αυτό συνέβη και στον Όσιο Παΐσιο, και αφετέρου να μεταθέσουμε το κέντρο του ενδιαφέροντός μας από το εγώ στο εσύ.

Ο αληθινά πνευματικός άνθρωπος είναι αυτός ο οποίος ξεκινά από την προσευχή, κινείται μέσα σε αυτήν και προσφέρει δι’ αυτής στον συνάνθρωπο. Έτσι, κατακτάται η υψηλή κορυφή της αγιότητας και καλλιεργείται στο περιβάλλον της καρδιάς μας η βασίλισσα των αρετών, η αγάπη. Όσο ξεχνούμε τον εαυτό μας, τόσο αναγνωρίζουμε στη ζωή μας τις ευλογίες του Θεού. Κάτω από αυτήν την αγάπη του Θεού, τα πάντα λυγίζουν και όλα λειώνουν, όπως έλεγε χαρακτηριστικά ο Όσιος Παΐσιος.

Σήμερα δυστυχώς στην πατρίδα μας πνέει ο άνεμος της αθείας και της απιστίας. Την ημέρα όμως αυτή που εορτάζουμε και πάλι τη μνήμη του Οσίου Παΐσιου και έχει εγερθεί ένας πνευματικός συναγερμός με επίκεντρο το Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου αλλά και με ιερές ακολουθίες σε όλη την επικράτεια της πατρίδος μας και της υψηλίου ολόκληρης, ο Όσιος μάς στέλνει ένα ηχηρό μήνυμα :

Να αγωνιστούμε με φιλότιμο για να σωθούμε. Να σκεφτόμαστε τον άλλο και να

βάλουμε τον εαυτό μας τελευταίο. Όταν έλθουμε στη θέση του άλλου και τον καταλάβουμε, τότε συγγενεύουμε με τον Χριστό.

Άγιε του Χριστού πρέσβευε υπέρ ημών.

Άγιε θυμήσου την πατρίδα μας, το Άγιον Όρος, τον κόσμο ολόκληρο και στείλε τις ουράνιες ευλογίες σου.

Άγιε μην ξεχνάς και την ακριτική Καστοριά που ιδιαίτερα σε ευλαβείται.

---

1 Ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου κατά τον πρώτο επίσημο εορτασμό εις το Ιερό Ησυχαστήριο Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου,

Σουρωτή Θεσσαλονίκης, Κυριακή 12 Ιουλίου 2015

2 Γαλ. 5,22-23

3 Ιερομονάχου Ισαάκ, «Βίος Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου», Άγιος Όρος 2004, σελ. 525

4 ο.π. σελ. 526-527

5 Α' Ιω. 4,19

6 πρβλ. Α' Πέτρ. 2,21

7 Αγίου Ισαάκ του Σύρου, «Ασκητικά - Λόγος ΠΑ', Περί διαφοράς των αρετών», εκδ. Ρηγόπουλου, σελ. 381

8 «Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης», Ιερόν Ησυχαστήριον “Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος”, Βασιλικά Θεσσαλονίκης 2015, σελ. 342

Πηγή: [I.M. Καστορίας](#)